

Arrest

nr. 88 345 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 juni 2012, tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 12 augustus 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum. Zij is vergezeld van haar echtgenoot die eveneens een asielaanvraag indient en hun twee kinderen.

Op 25 augustus 2010 dient verzoekster samen met haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 oktober 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 30 september 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoekster en aan haar echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 januari 2012 worden aan verzoekster en haar echtgenoot eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 28 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 februari 2012 nr. 74 693 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 december 2011 dienen verzoekster en haar echtgenoot een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep dat hiertegen wordt ingediend, is gekend onder het rolnummer 99 793.

Op 8 mei 2012 worden aan verzoekster en haar echtgenoot bevelen gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 28 mei 2012 dienen verzoekster en haar echtgenoot en kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 mei 2012 dienen verzoekster en haar echtgenoot een tweede asielaanvraag in.

Op 4 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten M. S.

geboren te P., op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend op 29.05.2012

Overwegende dat betrokkene op 12.08.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 16.01.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 29.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar een brief die haar echtgenoot M. M. (dossiernr. 6.473.684) voorlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat er voor deze laatste op 04.06.2012 een beslissing ‘weigering van in overwegingname’ werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat familieleden reeds erkend werden. Overwegende dat elke asielaanvraag individueel onderzocht wordt en zowel het CGVS als de RVV betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerden. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 11.05.2012 een bevel om het

grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan tot op heden geen gevolg gaf; wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.
(...).”

Ook ten opzichte van verzoeksters echtgenoot wordt op dezelfde datum een beslissing genomen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 101 457.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 51/8 van de Wet van 15.12.1980. Schending van art. 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster bracht nieuwe elementen aan die in de eerste asielprocedure niet konden worden aangebracht.

Zij bracht een certificaat voor van de representatieve vertegenwoordiger van de Roma gemeenschap in Kosovo, gedateerd op 15.5.2012, met vertaling. In dit certificaat wordt de vervolging van de familie in Kosovo bevestigd.

Dit certificaat wordt niet weerhouden met het argument dat het een gesolliciteerd karakter heeft en reeds werd voorgelegd bij de vorige asielaanvraag. Beiden gaan niet op. Het is niet omdat een document een gesolliciteerd karakter heeft, quod non, dat het niet als een nieuw en volwaardig element dient overwogen te worden. Het is onjuist dat dit document in de vorige procedure werd voorgelegd; dit kon gewoonweg niet omdat het dateert van 15.5.2012.

Het gaat bijgevolg om een nieuw document en nieuw element dat in overweging had moeten genomen worden.

Het is dan ook een onjuiste motivering te stellen dat verzoeker ‘geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure.’

Verzoekster had bovendien nieuwe elementen en documenten aangebracht met betrekking tot de erkenning als vluchteling in Frankrijk en België van diverse andere familieleden. Deze worden niet in aanmerking genomen met het argument dat erkenning in een ander land de initiële vluchtmotieven van verzoekster zelf niet worden aangetoond en dat de in België erkende zus reeds op 29.4.2011 erkend werd en dit gegeven bij de eerste asielaanvraag had kunnen meegedeeld worden.

Deze motivering gaat niet op. De erkenning van familieleden in België of in een ander land kon op zich bijdragen tot de geloofwaardigheid van de asielmotieven die door verzoeker zelf worden aangebracht. Er dient minstens bijkomend te worden onderzocht of er enig verband is tussen de erkenning van deze familieleden als vluchteling en de door verzoeker ingeroepen motieven. Het is inderdaad niet onlogisch dat gezien de Roma-context de individuele vervolging nauw samenhangt met de familiegroep waartoe men behoort.

De erkenning van de zus van haar echtgenoot had inderdaad op 29.4.2011 plaats. Verzoekster was zich tijdens zijn asielprocedure niet bewust van het belang van deze erkenning. Maar dit belet niet dat hij dit gegeven hic et nunc nog steeds kon aanbrengen. Zij is op dit punt volkomen ter goeder trouw en het is niet omdat zij dit gegeven relatief laat in de procedure aanbrengt dat het daarom niet meer in overweging moet worden genomen. Het is objectief gezien een nieuw gegeven dat niet werd aangewend tijdens de eerste asielprocedure en dient om die reden in overweging te worden genomen.

Hoe dan ook staat het onomstootbaar vast dat verzoekster met de nieuwe documenten en gegevens wel degelijk nieuwe elementen aanreikt met betrekking tot de feiten en situaties die ernstige aanwijzingen uitmaken van zijn gegronde vrees voor vervolging.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State aan artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie een directe werking dient te worden

ontzegd omdat deze bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering, met het oog op precisering en vervollediging, noodzakelijk is.

De verwerende partij vervolgt dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Ten overvloede wijst de verwerende partij erop dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft om de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij beschikt.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet merkt de verwerende partij op dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat het feit dat zij zich nu wel bewust is van het belang van de erkenning van haar schoonzus als vluchteling, een nieuw element uitmaakt in de zin van dit artikel. Bovendien worden de documenten niet ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. De verwerende partij wijst erop dat verzoeksters asielaanvraag individueel dient beoordeeld te worden.

De verwerende partij stelt dat verzoekster niet aantoont dat zij heeft voldaan aan de vereisten van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, de door haar voorgelegde stukken mogen immers niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, mogen geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moeten relevant zijn. De verwerende partij meent dat verzoekster zich ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag nog steeds baseert op feiten en verklaringen die zij bij haar eerste asielrelaas uiteenzette. De verwerende partij meent dat verzoeksters beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het eerste middel voert verzoekster aan dat het niet opgaat het neergelegde certificaat van de vertegenwoordiger van de Roma gemeenschap in Kosovo niet te aanvaarden als nieuw element omdat het gesolliciteerd zou zijn en reeds werd voorgelegd tijdens de vorige asielaanvraag. Dat het gesolliciteerd zou zijn, neemt niet weg dat het geen nieuw en volwaardig element is en het document werd niet voorgelegd tijdens de vorige asielprocedure. De reden waarom de documenten inzake haar familieleden niet in aanmerking werden genomen, gaat volgens verzoekster ook niet op. Verzoekster meent dat de erkenning van familieleden in België of een ander land op zich kan bijdragen tot de geloofwaardigheid van de asielmotieven van verzoekster zelf, er dient minstens te worden onderzocht of er enig verband is tussen de erkenning van deze familieleden en de door verzoekster ingeroepen motieven. Inzake de erkenning van de schoonzus merkt verzoekster op dat zij zich tijdens haar eerste asielprocedure niet bewust was van het belang van deze erkenning.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag van 4 juni 2012 geen documenten heeft voorgelegd maar uitdrukkelijk heeft verwezen naar de stukken die haar echtgenoot had voorgelegd: een brief van de federatie van Rom in Kosovo, aangevraagd bij de gemeente Fushe, van 15 mei 2012 met vertaling in het Engels, Franse verblijfskaarten van vier verschillende personen met de vermelding “réfugié serbe” en een ontvangstbewijs van een asielaanvraag in Frankrijk van een vijfde persoon.

In het bijbehorende interview heeft verzoekster de door haar echtgenoot aangebrachte stukken nader toelicht en het volgende verklaard:

“Mijn man heeft een brief voorgelegd om aan te tonen dat we niet terug kunnen naar Kosovo. Hij heeft ook de bewijzen voorgelegd om aan te tonen dat veel van onze familieleden reeds een statuut kregen. Mijn broer T.S. en zijn gezin hebben ook een statuut gekregen. Ik begrijp niet waarom mijn gezin nog niet erkend is. We kunnen niet terug naar Kosovo. Onze levens zijn in gevaar.”

In de bestreden beslissing wordt over deze elementen het volgende gesteld:

“Overwegende dat betrokkene verwijst naar een brief die haar echtgenoot M. M. (dossiernr. 6.473.684) voorlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat er voor deze laatste op 04.06.2012 een beslissing ‘weigering van in overwegingname’ werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat familieleden reeds erkend werden. Overwegende dat elke asielaanvraag individueel onderzocht wordt en zowel het CGVS als de RVV betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerden.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot. Het middel van verzoekster is eveneens gericht tegen de bestreden beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot. Bijgevolg wordt er verwezen naar het arrest nr. 88 344 van 27 september 2012 in de zaak van verzoeksters echtgenoot, waarin het volgende wordt overwogen:

“In het eerste middel voert verzoeker aan dat het niet opgaat het door hem neergelegde certificaat van de vertegenwoordiger van de Roma gemeenschap in Kosovo niet te aanvaarden als nieuw element omdat het gesolliciteerd zou zijn en reeds werd voorgelegd tijdens de vorige asielaanvraag. Dat het gesolliciteerd zou zijn, neemt niet weg dat het geen nieuw en volwaardig element is en het document niet werd voorgelegd tijdens de vorige asielpcedure. De reden waarom de documenten inzake zijn familieleden niet in aanmerking werden genomen, gaat volgens verzoeker ook niet op. Verzoeker meent dat de erkenning van familieleden in België of een ander land op zich kan bijdragen tot de geloofwaardigheid van de asielmotieven van verzoeker zelf, er dient minstens te worden onderzocht of er enig verband is tussen de erkenning van deze familieleden en de door verzoeker ingeroepen motieven. Inzake de erkenning van de zus merkt verzoeker op dat hij zich tijdens zijn eerste asielpcedure niet bewust was van het belang van deze erkenning.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag van 4 juni 2012 volgende documenten heeft voorgelegd:

- een brief van de federatie van Rom in Kosovo, aangevraagd bij de gemeente Fushe, van 15 mei 2012 met vertaling in het Engels;
- zijn identiteitskaart;
- Franse verblijfskaarten van vier verschillende personen waarop vermeld staat “réfugié serbe”
- een ontvangstbewijs van een asielaanvraag in Frankrijk van een vijfde persoon.

In het bijbehorende interview heeft verzoeker de aangebrachte stukken nader toegelicht en het volgende verklaard:

“Met deze brief wil ik aantonen dat als ik terugkeer de veiligheid van mijn gezin niet kan verzekerd worden. (...) Ik kan alleen maar zeggen dat veel familieleden al erkend zijn. (zie kopies) Mijn zus F.B. heeft ook het statuut van vluchteling. Ik heb van mijn zus geen kopie bij.”

In de bestreden beslissing wordt over deze brief, over de erkenning van familieleden en over de erkenning van de zus het volgende gesteld:

“Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene deze vluchtmotieven probeert te staven met een brief van de vertegenwoordiger van de Roma gemeenschap van de gemeente Fushe, alsook een Engelse vertaling hiervan, Overwegende dat in deze brief de Belgische overheid gevraagd wordt om betrokkene en zijn gezin niet terug te sturen naar Kosovo. Overwegende dat deze brief een duidelijk gesolliciteerd karkater vertoont en bijgevolg bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. (...) Overwegende dat betrokkene verklaart dat veel van zijn familieleden werden erkend als vluchteling. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan Franse verblijfskaarten van vier personen voorlegt, alsook een ontvangstbewijs van een asielaanvraag te Frankrijk van een vijfde persoon. Overwegende

dat betrokkene met de voorgehouden erkenning van familieleden in een ander Europees land zijn initiële vluchtmotieven niet kan aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn zus B.F. erkend werd in België. Overwegende dat betrokkene zus reeds op 29.04.2011 erkend werd en hij dit bijgevolg reeds had kunnen melden in het kader van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat elke asielaanvraag individueel onderzocht wordt en zowel het CGVS als de RW betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerden.”

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt niet dat de brief van 15 mei 2012 niet wordt aanvaard omdat die reeds zou zijn voorgelegd tijdens de eerste procedure, dit onderdeel van verzoekers middel berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat de brief van de vertegenwoordiger van de federatie van Rom in Kosovo niet zomaar opzij kan worden geschoven omdat die een gesolliciteerd karakter zou hebben, dient erop te worden gewezen dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat een brief die op verzoek is geschreven en aan de Belgische autoriteiten vraagt om verzoeker en zijn familie niet terug te sturen, een gesolliciteerd karakter heeft. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag duidelijk heeft gesteld dat de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt, blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten wordt geboden aan minderheden toereikend is en dat het UNHCR zijn richtlijnen van 2006 heeft aangepast in 2009. In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 januari 2012 nr. 73 163 wordt overwogen dat uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de nationale en internationale instellingen in Kosovo de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen en dat het rapport waarnaar verzoeker verwijst geen afbreuk doet aan deze vaststelling, omdat dit vertrekt vanuit een socio-economische invalshoek die irrelevant is in het kader van het onderzoek naar de noodzaak van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Het is bijgevolg evenmin kennelijk onredelijk om een gesolliciteerde brief die betrekking heeft op dezelfde problemen die verzoeker reeds heeft aangehaald en die geen aanleiding hebben gegeven tot een erkenning als vluchteling of een erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet te aanvaarden als nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom deze vaststelling kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een foutieve feitenvinding.

Waar verzoeker aanvoert dat de erkenning van familieleden in het buitenland kan bijdragen tot de geloofwaardigheid van de eigen asielmotieven, dient erop te worden gewezen dat de asielmotieven van verzoeker reeds ten gronde werden onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat het motief in dit verband in de bestreden beslissing “Overwegende dat betrokkene met de voorgehouden erkenning van familieleden in een ander Europees land zijn initiële vluchtmotieven niet kan aantonen” niet kennelijk onredelijk is en niet steunt op een foutieve feitenvinding. Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht en verzoeker geeft geen uitleg bij de individuele asielmotieven van zijn familieleden, een loutere verwijzing naar familiegroepen in de Roma-context volstaat hiertoe niet.

Inzake de erkenning van verzoekers zus ontkent verzoeker niet dat deze reeds plaatsgevonden had vóór de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn hoofdte, zodat hij dit reeds had kunnen aanbrengen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat “betrokkene zus reeds op 29.04.2011 erkend werd en hij dit bijgevolg reeds had kunnen melden in het kader van zijn vorige asielaanvraag.” Dat verzoeker zich tijdens de eerste asielprocedure niet bewust was van het belang van deze erkenning is een uitleg post factum die geen afbreuk doet aan dit motief. In de bestreden beslissing wordt er vervolgens op gewezen dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht en dat “zowel het CGVS als de RW betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerden”. Er wordt herhaald dat elke asielaanvraag inderdaad individueel moet worden onderzocht en dat verzoeker ook hier in het middel geen uitleg verschaft over de individuele asielmotieven van zijn zus en dat een loutere verwijzing naar familiegroepen in de Roma-context niet volstaat.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding. Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in aan te tonen dat hij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben

voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.”

Waar verzoekster verwijst naar familieleden, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht en dat “zowel het CGVS als de RVV betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerden.” Ook hier wordt gesteld dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht en dat verzoekster geen uitleg geeft bij de individuele asielmotieven van haar familieleden, van haar schoonzus of van haar broer en dat een loutere verwijzing naar familiegroepen in de Roma-context hiertoe niet volstaat.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding. Verzoekster slaagt er in het verzoekschrift niet in aan te tonen dat zij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van de principes van het EU procesrecht.

Verzoekster betoogt dat onderhavig beroep geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in bovenvermelde rechten.

Verzoekster meent dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat onderhavig beroep hieraan niet voldoet.

Verzoekster meent dat hij conform bovenvermelde principes recht heeft op een onderzoek van de feiten door het jurisdictioneel orgaan dat zijn beroep behandelt en dit omwille van het feit dat de natuur van een asielaanvraag een actuele beoordeling dient in te houden van zijn asielaanvraag op het moment van de finale beslissing. Dat dit recht beperkt wordt gezien verzoeker na het indienen van onderhavig beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie/conclusie kan bijbrengen. Dat geenszins sprake kan zijn van een jurisdictioneel orgaan dat volle rechtsmacht heeft.

Verzoekster zal aantonen dat de principes van art. 6 EVRM thans direct van toepassing zijn.

Verzoekster zal verder aantonen dat ook art. 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Verzoekster zal aantonen dat het begrip “volle rechtsmacht” een bijzondere betekenis heeft en dat de betekenis varieert van materie tot materie.

Verzoekster zal tenslotte aantonen dat de waarborgen van het Europees procesrecht volledig afwezig zijn en dit ondanks het feit dat de ganse materie van asiel thans onder het Europees recht ressorteert.

1. Wat betreft de toepassing van art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Zowel de Kwalificatierichtlijn (2004/83) als de Procedurerichtlijn verwijzen direct naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar art. 47 van het handvest.

In juni 2006 citeerde het Europees Hof van Justitie het Charter derwijze dat het zijn rechtstreekse werking bevestigde. Het stelde dat de vermelding in de preambule in de richtlijn voldoende was om het Charter van toepassing te maken.

Een Advocaat Generaal van het Europees Hof van Justitie stelde dat het Handvest de uitdrukking is van het hoogste niveau, van een democratisch gevestigde politiek consensus welke thans beschouwd moet worden als een catalogus van fundamentele rechten gewaarborgd in het Gemeenschapsrecht.

Dat voor een preliminaire studie verwezen wordt naar volgende weblink: <http://www.law.kuleuven.ac.be/jura/38n1/debusiere.htm>. Dat deze studie reeds liet uitschijnen wat het belang van het Handvest zou worden en thans heeft.

Het handvest wordt geciteerd en toegepast in diverse materie zowel bij het Europees Hof van Justitie als bij nationale rechters.

Dat ook het UNHCR deze visie is toegedaan. Dat verzoeker verwijst naar "The European asylum procedures directive in Legal context." Research Paper No. 1 34. p. 20 ev. (www.unhcr.org)

Dat de toepassing van art. 47 van het Handvest dan ook gewaarborgd dient te worden in alle zaken die de Europese Unie regelt waaronder het asielrecht.

Dat art. 47 als volgt luidt:

'Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.'

Dat de invulling van art. 47 gelijklopend is met de invulling van art. 6 EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar ALLE materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het asielrecht. Dat de tekst zowel art. 13 EVRM als art. 6 EVRM incorporeert.

Dat de rechtspraak ivm art. 6 EVRM dan ook relevant is ter beoordeling van het feit of dat onderhavig beroep voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest.

Dat evenwel art 47 van het handvest geen vereiste stelt van burgerlijke of politieke rechten.

2. Begrip "volle rechtsmacht".

Verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben.

Verzoekster betoogt dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via art. 47 van het Handvest (zie hierboven).

'Full jurisdiction'

Van belang is om te beginnen dat artikel 6 lid 1 EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden. In het kader van een procedure moet op grond van vaste jurisprudentie ten minste één rechterlijke instantie met volledige rechtsmacht ('full jurisdiction') de betreffende besluiten kunnen controleren

De eis van 'full jurisdiction' houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben: 'to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it.'

De rechter moet op grond van artikel 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen.

Uit het voorgaande volgt dat de rechter om te voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil.

Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met 'facts relevant to the dispute'. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van 'full jurisdiction'.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter terzake moet kunnen toetsen.

Uitgangspunt van de jurisprudentie van het EHRM lijkt te zijn dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Gewezen kan hier worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak Terra Woningen t. Nederland. Daarin werd een schending van artikel 6 lid 1 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van een huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging.

Uit het voorgaande zou kunnen worden afgeleid dat een meer terughoudende marginale toetsing van de feitenvaststelling nooit door de beugel zou kunnen, ³⁶⁵ maar uit de zaak Bryan t. Verenigd Koninkrijk blijkt dat het EHRM onder bepaalde omstandigheden daarmee wel genoegen neemt. Deze zaak betrof een handhavingsbesluit op grond waarvan de heer Bryan twee huizen moest slopen en bouw materiaal

moest verwijderen. Daartegen kwam hij vergeefs op bij het bestuursorgaan dat het besluit nam, waarna er beroep werd ingesteld bij de rechter. Daar kon echter de juistheid van de vastgestelde feiten die de basis vormden van het besluit niet meer direct worden betwist. De rechter was alleen bevoegd ten aanzien van rechtsvragen en kon geen nader bewijs ontvangen. Wel had de rechter de bevoegdheid om te beoordelen of de procedure waarin de feiten waren vastgesteld rechtmatig was en of de feitenvaststelling 'perverse or irrational' was.

Beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling bevinden zich dus 'in de gevarenzone van artikel 6 EVRM', maar zijn gelet op de zaak Bryan niet zonder meer ongeoorloofd. Voor dergelijke beperkingen moet wel een overtuigende rechtvaardigingsgrond bestaan, zoals de aard van het materiële rechtsgebied en de daaraan verbonden bestuurlijke vrijheid en het gespecialiseerde karakter van de feitenvaststelling. Daarbij is van belang dat de bestuurlijke feitenvaststelling in een met voldoende waarborgen omklede — quasirechterlijke — gespecialiseerde administratieve voorprocedure heeft plaatsgevonden. Hieruit lijkt voort te vloeien dat het in dergelijke gevallen in het licht van artikel 6 EVRM ook mogelijk is grenzen te stellen aan het inbrengen van bepaald nieuw bewijsmateriaal in de rechterlijke procedure. Sommige bewijsmateriaal vergt immers een geheel nieuwe beoordeling door de rechter, iets waartoe hij echter juist niet in staat is gelet op, bijvoorbeeld, de daartoe vereiste specialisatie.

De beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling mogen in ieder geval nooit zo ver gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Dat zou immers feitelijk betekenen dat de betrokkene op dat punt geen toegang heeft tot de rechter. Er moet in het kader van de rechterlijke procedure een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Het geheel uitsluiten daarvan kan blijken de jurisprudentie van het EHRM niet door de beugel.

Gewezen kan worden op de al genoemde zaak Terra Woningen t. Nederland en op de meer recente zaak Chevrol t. Frankrijk. Deze laatste zaak werd aan het EHRM voorgelegd nadat de Franse Raad van State (Conseil d'Etat) het beroep van verzoekster tegen de weigering haar Algerijnse artsexamen te erkennen had afgewezen. Daarbij heeft de Raad van State zijn eigen jurisprudentie gevolgd, waarbij hij, bij de beantwoording van de vraag of de betreffende verdragen toepasselijk waren, zich geheel heeft verlaten op het oordeel van een bestuursorgaan, ook waar dat de feitenvaststelling betrof. Het EHRM is daarover kritisch: ook al lijkt raadpleging van de minister door de Raad van State over de beoordeling van de voorwaarde van wederkerigheid bij de erkenning van diploma's noodzakelijk, door deze wijze van werken verplicht de Raad van State zich het oordeel te volgen van de minister, dat wil zeggen van een buiten de Raad staande en tot de uitvoerende macht behorende autoriteit, zonder het oordeel van die autoriteit aan kritiek of aan een contradictoir debat te onderwerpen. Het Hof is verder van oordeel dat met betrekking tot het inwinnen van het oordeel van de minister, dat bepalend zou zijn voor hetgeen in het geschil ter beslissing stond, voor appellante geen enkele voorziening openstond. Zij heeft geen enkele gelegenheid gekregen zich uit te spreken over het gebruik van het ministerieel oordeel, of over de formulering van de aan de minister gestelde vraag, of over de elementen van de beantwoording van die vraag. Appellante heeft aan de Raad van State verscheidene stukken overgelegd om aan te tonen dat de Algerijnse overheid de betreffende regelingen feitelijk wel degelijk toepaste. Deze stukken zijn zelfs niet onderzocht door de Raad, die derhalve niet heeft willen onderzoeken of zij een goede grondslag voor het betoog van appellante vormden. Aldus heeft de Raad zich gebonden geacht aan het oordeel van de minister, en zichzelf de bevoegdheid ontszegd om feitelijke gegevens die beslissend konden zijn voor het aan hem voorgelegde geschil in zijn beoordelingen te betrekken. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat appellante toegang heeft gehad tot een rechterlijke instantie die een toereikende bevoegdheid had, dan wel erkende dat zij een dergelijke bevoegdheid had, om zich te buigen over alle feitelijke en juridische kwesties die relevant waren om het geschil te beoordelen.

Toegepast op onderhavig beroepsprocedure meent verzoeker dat de procedure bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen geenszins kan omschreven worden als een "quasi-jurisdictioneel orgaan". Integendeel verzoeker werd verhoord en daarna werd een beslissing genomen. Zelfs het hoorrecht werd niet op correcte wijze gewaarborgd. Het volstaat niet dat iemand een verklaring kan afleggen om te kunnen spreken van hoorrecht. Het hoorrecht omvat de mededeling dat een indien een negatieve beslissing genomen zal worden de bestuurde uitgenodigd wordt om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Dat op die wijze een vorm van tegenspraak wordt gecreëerd die meer aanleunt bij een jurisdictioneel beroep.

Dat dit geenszins het geval is bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Verzoeker meent dat ook dat gelet op het feit dat huidige Vreemdelingenwet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaat dergelijk onderzoek te voeren de initiële beslissing voorgenoemde artikelen schendt.

Dat ook de beginselen van het Europees procesrecht voortvloeiende uit art. 47 van het Handvest en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie zelf geschonden zijn.

Dat verzoeker dan ook bijkomende stukken zal neerleggen vergaard in de periode tussen de indiening van onderhavig verzoekschrift en dag waarop de zifting plaatsvindt.

Dat verzoeker eveneens verzoekt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie die als volgt luidt:

“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”.

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het kernpunt van verzoeksters betoog erop neerkomt dat haar annulatieberoep niet voldoet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals omschreven in artikel 13 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De verwerende partij wijst erop dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM en dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 over de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld heeft dat de rechtzoekenden derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg beschikken. De verwerende partij verwijst in dit verband ook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ten slotte laat de verwerende partij gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM valt aangezien voormeld artikel slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

2.2.3. Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Het kernpunt van verzoeksters betoog komt neer op de stelling dat het annulatieberoep op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet niet voldoet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals omschreven in artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 323).

Vervolgens wordt benadrukt dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (*BS* 2 juli 2008) het volgende heeft gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Er kan dus tijdens een annulatieberoep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Verzoekster toont niet aan dat bij de annulatieprocedure de rechter “zich (zal) gebonden achten aan het oordeel van de Minister”, dat de Raad “binnen het kader van artikel 39/2 par. 2 eigenlijk niks (kan) doen” en evenmin kan nagaan “of de feiten wel juist zijn geïnterpreteerd.” De Raad merkt verder op dat verzoeksters betoog een theoretisch betoog is aangezien zij in deze nergens het bestuurlijk feitenoordeel of de vastgestelde feiten betwist. De ganse zaak blijft dan ook beperkt tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op het aangehaalde advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State en het arrest van het Grondwettelijk Hof dient geconcludeerd te worden dat het annulatieberoep bij de Raad beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat het door haar ingeroepen grondrecht op een doeltreffende voorziening in rechte strengere vereisten voorziet dan artikel 13 van het EVRM of dat dit een beroep met volle rechtsmacht inhoudt zoals zij het in haar verzoekschrift schetst.

Tevens dient te worden benadrukt dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest bepaalt dat eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Deze bepaling stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

Verzoeksters uiteenzetting over een grondrecht op een beroep in volle rechtsmacht is niet dienstig aangezien dit finaal toch gebaseerd is op artikel 6 van het EVRM, dat in deze niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het vreemdelingencontentieux noch over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgung uitspraak doet (cf. vaste rechtspraak van de Raad van State, ondermeer RvS 16 januari 2001, nr. 92 285 en RvS 10 juli 2002, nr. 109 080; zie ook EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, Maaouia/Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409) zodat deze bepaling noch op een directe wijze noch op een indirecte wijze in rechte dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoekster in het middel verwijst naar de procedure bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en ervan zou uitgaan dat de bestreden beslissing er een is genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt erop gewezen dat het middel feitelijke grondslag mist, nu de bestreden beslissing uitgaat van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betreft.

Het tweede middel is ongegrond.

Inzake de prejudiciële vraag die verzoekster gesteld wil zien aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, wordt vastgesteld dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET